

La DUI, el referèndum i els drets històrics. Alternatius o complementaris?

written by Miquel Manubens | 17 d'agost de 2017

Fa anys que defenso que només la reclamació dels Drets Històrics ens portarà la independència. L'actual estatus polític de Catalunya és resultat d'un pacte al final d'una guerra mundial, la mal anomenada de Successió a la Corona Espanyola, on realment estaven en disputa l'absolutisme borbònic contra el liberalisme progressista, i per tant són els signants d'aquell Tractat d'Utrecht els realment responsables de donar una solució al problema creat per aquell pacte traïdor.

Per estratègia o per analfabetisme, els polítics catalans han predicat el "dret a decidir" com si el tema català fos una cosa nova i que només rep greuges des de 1939, i busca així un suport que no s'ha aconseguit, malgrat les renúncies, ni entre la major part de les últimes immigracions, ni per part dels polítics marxistes, ni tampoc dels intel·lectuals espanyols. En els tres camps, els suports són minoritaris.

Curiosament també quan els polítics catalans surten a Europa i al món, ja s'obliden del "dret a decidir" i parlen clarament de "dret d'autodeterminació" per a evitar fer el ridícul, com el van fer els nostres delegats a la fundació de la Societat de Nacions el 1919, els quals presentats davant el president americà Woodrow Wilson van afirmar que el domini espanyol encara no havia provocat cap mort.

El referèndum ja el vàrem fer el 9 de novembre de 2014, i la pregunta era clara, i el resultat va ser aclaparador. Després, en veure el resultat es van inventar que no era vinculant i que calia donar més voltes al tema. Després es van inventar

unes eleccions que van anomenar plebiscitàries, i afirmaven que si les forces independentistes tenien majoria absoluta, proclamarien la independència abans de divuit mesos, i que després s'iniciaria un procés constituent que acabaria amb el referèndum d'una Constitució Catalana.

La mateixa nit electoral, i no els "partits de dreta" sinó el representant del partit d'extrema esquerra CUP, va declarar que el resultat era insuficient per a proclamar la independència i que havíem de continuar "el procés". El procés és com els nostres polítics anomenen el temps perdut esperant que els comuns es decideixin o Súmate ens aportí més vots. Res més. Tot està preparat fa anys pel M.H. President Artur Mas.

El resultat el veurem aviat, si l'1-0 podem votar veureu com els vots favorables al Sí augmenten ben poc, i que el que augmentarà són els vots del NO. Segurament el farem i el guanyarem, però què pot passar després?

Després vindran els cants de sirena espanyols sense concretar mai res, o prometent coses que ells mateixos creuen que no podran complir. No negociarem res amb Espanya perquè Espanya el que fa sempre és perdre el temps, pretenent que el temps li resolgui els problemes, com feia Franco o com fa Rajoy.

O sigui que tornarem a ser on ja som des del 9N, i aleshores els nostres s'adonaran, de nou, que el que han de fer és la DUI, però com els nostres polítics són equilibristes amb doble xarxa, pretendran que primer el món els doni garanties que si ho fan se'n sortiran, i és clar, no es pot tenir tot en aquesta vida, perquè com ja deia el president John Adams: "Com voleu que altres ens reconeixin si primer no ens reconeixem nosaltres mateixos".

Poden donar les voltes que vulguin a referèndums, a plebiscitàries, o a manifestacions, però arribarà un moment que els polítics catalans s'adonaran que, per anar pel món, no és necessari fer perdre el temps a la gent, sinó que cal un govern decidit a reivindicar al món els seus DRETS HISTÒRICS.

Aleshores reclamaran als signants del Tractat d'Utrecht (veritable pare del Decret de Nova Planta) la seva anul·lació, i això només ho podem fer si ENS RECONeixEM com estat successor del Principat de Catalunya de 1714 –cosa que els convé i molt a tots els països europeus amb territoris que pretenguin copiar el “dret a decidir”.

Si el Parlament declara que és successor de les Corts Catalanes de 1705, i assumeix les Constitucions Catalanes de 1702/06 porta implícit la reclamació de la franja, la Catalunya del nord i les Balears com a territoris CONSTITUCIONALMENT CATALANS, i el dret dels valencians a la nacionalitat catalana. I porta implícits també la il·legalitat del Tractat dels Pirineus de 7 de novembre de 1659 i la vigència del Tractat de Gènova de 20 de juny de 1705 de defensa de les nostres llibertats per part d'Anglaterra.

Ja tindrem estat, ja canviarem i modernitzarem les constitucions, però de cara al món som un VELL ESTAT que ha recuperat la LLIBERTAT.

Segurament el 9N, el 27S, l'1-0 i les manifestacions de l'11S hauran servit per a aconseguir-ho, però jo penso que hagués servit igual una bona campanya publicitària institucional fa ja cinc anys explicant la història de Catalunya i les Constitucions Catalanes a la ciutadania, perquè no és només que Espanya ens maltracti ara, sinó que porta des de l'assassinat de Pau Claris fent-ho. No es tracta de quin partit espanyol mana a Madrid, mai ha estat aquesta la qüestió, malgrat hem d'agrair l'ajuda prestada per ells últimament.

Dissortadament la feina d'explicar a la gent la història i les Constitucions catalanes queda pendent per a després de l'1-0, i és un fet necessari per a evitar greus errors, tant en el camp cultural, com en el de defensa, per exemple. Totes les respostes a qualsevol tema plantejat es poden trobar a les Constitucions Catalanes, totes, des de com ha de ser el model de defensa, quin ha de ser l'idioma oficial, fins a com

s'aconsegueix la ciutadania. Els catalans de 1283 a 1705 ho van rumiar, i això ja és feina feta que no fa destorb. Només necessita uns petits retocs: el sufragi universal, els noms dels impostos i el paper de la religió. La resta són DRETS i LLIBERTATS, en molts casos més avantguardistes que constitucions actuals europees, com per exemple que un català no pot ser detingut a casa seva, o que la hisenda pública no pot embargar les eines de treball.

Només si tornem a ser l'estat que érem serem dignes de les paraules de Pau Casals a l'ONU el 1971: "Catalunya és la nació més gran del món, perquè Catalunya va tenir el primer Parlament democràtic, molt abans que Anglaterra..."